DON BOSCO magazine

Salesiaanse Spelen voor het eerst in België: “Verbinding creëren”

Oud-leerling Amber Tysiak maakt furore in het vrouwenvoetbal

jrg. 129 | #2 | mei 2025 | driemaandelijks tijdschrift | afgiftekantoor 3000 Leuven mail | P209042

De file voorbij

Tim Bex — *Hoofdredacteur*

Ik was op weg naar de luchthaven toen hij weer opdook: die ene bestuurder die de regels aan zijn laars lapt en vol voor 'eigen auto eerst' gaat. Terwijl wij netjes aanschoven in de lange rij richting afrit, zag ik hem in mijn zijspiegel voorbijflitsen. Wachtrijen? Voor anderen. Volle lijnen? Geen probleem. Met een schijnheilige richtingaanwijzer en een flinke portie lef wrong hij zich helemaal vooraan de file. Dat wij daardoor nog langer stil stonden, kon hem niets schelen. Hij zou op tijd zijn en dat was het enige dat telde.

Het is een treffende metafoor voor hoe we vaak samenwerken. Of eerder: hoe we dat niet doen. We maken allemaal deel uit van iets groters, maar we doen dat liefst op onze eigen manier. We delen dezelfde waarden en hebben een gemeenschappelijk doel en toch doet iedereen zijn eigen ding. We werken hard, hebben goede bedoelingen, maar trekken elk aan ons eigen touw. Het resultaat? Veel beweging, weinig vooruitgang. Alsof we allemaal tegelijk op onze claxon drukken en verwachten dat de file zo sneller oplost. En laten we eerlijk zijn: we begrijpen die bestuurder best. Het voelt slim om de eigen route te kiezen. Maar wat brengt het uiteindelijk op? Hij wint misschien een paar plaatsen, maar eigenlijk verandert er niets. De file lost er niet door op. Wij blijven vastzitten, enkel wat ongeduldiger dan daarvoor.

Misschien zit ware vooruitgang niet in de slimste of de snelste willen zijn, maar in écht samenwerken. Niet alleen zien waar wij naartoe willen, maar ook hoe we daar samen kunnen geraken. Als we blijven denken dat onze eigen visie de enige is, rijden we onszelf vast. We moeten niet zoeken naar de kortste weg, maar naar de beste manier om samen vooruit te gaan. Dat doen we ook met dit magazine. Het gaat niet over één groep uit de Don Boscowereld, neen, we kiezen bewust voor de verhalen van vele mensen uit de vele Don Bosco-organisaties. Niet omdat het moet, maar omdat het ons verder brengt. Samen. Want alleen ga je misschien sneller, samen kom je écht vooruit.

Kaj

Kaj Hoogendorp (17) komt sinds zijn 14de bij Don Bosco Rijswijk. Hij ontdekte het jeugdcentrum via Instagram en sindsdien komt hij graag naar de tieneravonden. In zijn vrije tijd helpt hij bij de opvang van Don Bosco Rijswijk. De kinderen noemen hem ‘meester Kaj’ en vinden het geweldig als hij er is. Voor Kaj is Don Bosco Rijswijk een fijne plek waar hij zich thuis voelt en iets voor anderen kan betekenen.

Verderop in het magazine leer je Kaj beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, school, speelplaats en zinplek.

colofon

Don Bosco Magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be **Hoofdredactie en redactie:** Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD), Anja Hoogeveen (AH) en Peter Malfliet (PM) • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Tim Bex • **Fotografie:** Stephanie De Becker (p8-12), ID/jvdp (p14) • **Illustratie:** Kürt Maes (p34) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van ‘Don Bosco Magazine’.

CO2 NEUTRAL

FSC www.fsc.org RECYCLED Paper made from recycled material FSC® C105085

08 **Oud-leerling Amber Tysiak maakt furore in het vrouwenvoetbal**
"Voor jonge speelsters het rolmodel zijn dat ik nooit had"

13
Flo is een van de vele jongeren die een animatorcursus volgde
"Haal er voldoening uit om kinderen iets bij te brengen"

14
Nieuw initiatief Toekans zet kwetsbare jongeren in hun kracht
"Ook zij verdienen kansen om te tonen wie ze écht zijn"

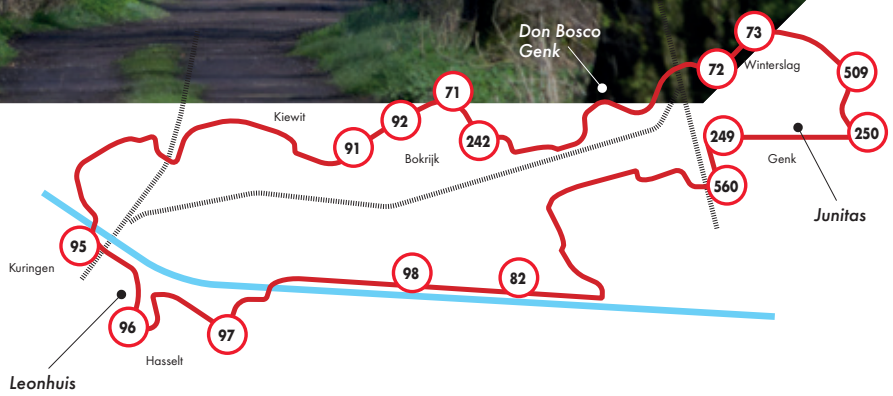
20
Adonay (24) was nog maar 12 jaar toen hij Eritrea verliet
"Als ik niet was gevlucht, had ik kindsoldaat moeten worden"

24
Studeren in Oekraïne of in België?
"In Oekraïne hebben we slechts 20 minuten middagpauze"

02 **Intro**
03 **Inhoudsopgave**
04 **Projecten in de kijker**
Met de fiets langs Don Bosco
06 **Blikvanger**
Samenzijn met gelovige jongeren
16 **Het vuur van Don Bosco**
Deebeetje Kamp
18 **Het getal**
Vijf opvallende momenten die van Paus Franciscus een Don Boscofan maken
26 **Reportage**
'Olympische Spelen van Don Bosco' gaan voor het eerst in België door
30 **Don Bosco in beeld**
32 **Afscheid**
33 **Webshop**
34 **Geloof in actie**
36 **Avondwoordje**

Met de fiets langs Don Bosco

Opent Don Bosco binnenkort zijn eerste fietsroute in België? Als het van directeurs Brigitte, Elke en Pieter-Jan afhangt wel. Toen zij in het kader van de cursus *Expeditie Don Bosco* een eindproject moesten realiseren, leek een fietstocht hen een verfrissend idee. "Zo kunnen we de pracht van het groene Limburg combineren met de veelzijdigheid van Don Bosco."

Tijdens *Expeditie Don Bosco* gaan de cursisten in groepjes op zoek naar een creatief idee om Don Bosco op de kaart te zetten. Iets wat de Limburgse directeurs Brigitte Dalemans (Don Bosco Hechtel), Elke Hermans (Lillo's Klavertje) en Pieter-Jan Taens (De Biekorf) letterlijk deden. Zij stippelden namelijk een route uit waarbij geïnteresseerden de Limburgse Don Bosco-organisaties kunnen leren kennen op de fiets.

"Lillo's Klavertje en De Biekorf zijn relatief nieuwe Don Boscoscholen", legt Elke uit. "Don Bosco is in onze streek vooral gekend voor de technische school in Helchteren. Toen wij aansloten bij Don Bosco dachten sommige ouders dat wij ook een technische school zouden worden, wat dus niet zo is. Don Bosco is een grote wereld en om dat verhaal te vertellen, is hier en daar wat meer duidelijkheid niet slecht."

Pieter-Jan knikt: "Zelfs hier in Limburg zijn er Don Bosco-initiatieven die wij nog niet kenden ... Hoe meer we daarover spraken, hoe meer we ernaar streefden om 'Don Bosco Limburg' eens duidelijk in beeld te brengen."

Intrede, de fietstocht. "Er waren heel wat zotte ideeën, maar uiteindelijk leek een fietsroute ons het meest haalbare", lacht Brigitte. "Enerzijds zijn we zeer sterk overtuigd van ons pedagogisch project en van de veelzijdigheid van Don Bosco, anderzijds beseffen we de rijkdom van de groene, Limburgse omgeving én is onze provincie een fietsparadijs. Eén plus één is twee."

Concreet werkten de directeurs een route uit die bestaat uit vier lussen. Bij elke lus fiets je langs Don Bosco-initiatieven uit verschillende sectoren en kom je iets te weten over deze organisaties. "Je vindt op iedere locatie een bord met daarop de organisatienaam en een woordje uitleg. Er is ook een QR-code die linkt naar de website van Don Bosco Vlaanderen. Dat vinden we belangrijk om mensen een soort van basis te kunnen aanbieden: wie was Don Bosco, hoe leeft zijn erfgoed verder en wat houdt ons pedagogisch project precies in?"

Rest er nog één ding: fietsen maar! "De tocht is voor iedereen de moeite", knikt Elke. "Lillo's Klavertje ligt bijvoorbeeld in een klein gehucht. Mensen kennen ons, maar Don Bosco niet. Voor hen is het interessant om Don Bosco te ontdekken zodat ze weten waar wij voor staan. Ook voor wie Don Bosco wel al wat kent, is het een unieke kans om de veelzijdigheid te ontdekken. Dat hebben wij ook mogen ervaren tijdens de cursus."
De officiële opening staat gepland in februari 2026, wanneer Don Bosco Hechtel zijn 130-jarig bestaan viert. Wordt vervolgd. (TB) –

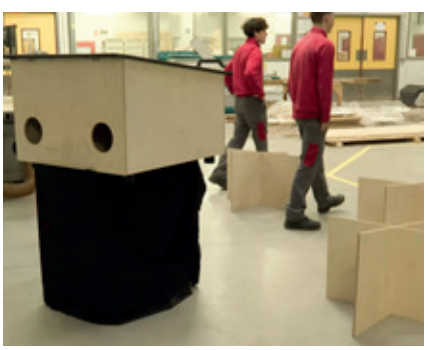
Jong talent schittert in Next Gen Showcase

Op zondag 6 april vond in Theater Orpheus de Next Gen Showcase plaats, een indrukwekkende afsluiting van het talent-ontwikkelingstraject van Don Bosco Apeldoorn. Het publiek werd getrakteerd op een diverse line-up met zowel bekende hits als eigen muziek, waarbij thema's als kracht, liefde, doorzettingsvermogen en het najagen van dromen centraal stonden.
Next Gen is een uniek programma dat jongeren met een passie voor muziek en podiumkunsten de kans biedt om hun talenten te ontwikkelen. Gedurende het traject ontvingen de deelnemers intensieve begeleiding in songwriting, performance en podiumpresentatie. Hoogtepunten van het programma waren een schrijverskamp en studio-opnames. De showcase op 6 april was de finale van maandenlang hard werken. Het succes van de Next Gen Showcase onderstreept het belang van dergelijke trajecten en de positieve impact die ze hebben op de persoonlijke groei van jongeren.

Van huisjes voor zwerfkatten tot een slimme brievenbus

De leerlingen van onze technische scholen laten zich van hun sterkste kant zien. Zo bouwen leerlingen van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem vierhonderd huisjes voor zwerfkatten. Deze huisjes zullen overal in Gent worden uitgezet en zorgen ervoor dat zwerfkatten een plekje hebben om in te schuilen. Daarnaast zorgen ze er ook voor dat kattenasielen de zwerfkatten beter kunnen monitoren. “Het is leuk voor de leerlingen dat ze iets kunnen maken dat ook echt gebruikt wordt en een maatschappelijke meerwaarde heeft”, zegt leerkracht houtbewerking Lode Batsleer. Zo’n 150 kilometer verderop ontwikkelden Maxim en Jarne, twee leerlingen Technologische Wetenschappen in Don Bosco Helchteren, dan weer een ‘slimme brievenbus’ die via een app de post detecteert. “Een rode lamp gaat branden bij nieuwe post, een groene lamp zodra de brievenbus wordt leeggemaakt”, leggen ze uit. Heel wat slimme koppen bij Don Bosco!

Taaltutorproject versterkt Nederlands op school

Voor het derde jaar op rij ging het taaltutorproject door in Don Bosco Brussel. De vijf klassen van de eerste graad (B-stroom) kregen dankzij dit project twee lesuren per week intensieve oefenkansen Nederlands. Elke week lazen de leerlingen teksten en werd er ingezet op lees-, spreek- en schrijfvaardigheid. “Het taaltutorproject is een initiatief van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) in samenwerking met het Onderwijscentrum Brussel (OCB). Het is in januari 2023 gestart als proefproject in onze school en loopt sinds vorig schooljaar ook in het Sint-Guido Instituut”, vertelt projectmedewerker Evelien De Coninck van Don Bosco Brussel. “Via taaltutoring krijgen leerlingen met noden op het vlak van taalvaardigheid elke week extra oefenkansen Nederlands. De taalstimulerende activiteiten vullen de gewone lessen aan en passen bij de andere vakken die de leerlingen volgen. Er werd elke week nieuw, gevarieerd en uitdagend lesmateriaal voorbereid met veel aandacht voor ludieke werkvormen en spelletjes.” Dit schooljaar werden liefst 56 leerlingen bereikt door 10 enthousiaste taaltutoren. Dat zijn vrijwilligers of studenten die een opleiding krijgen zodat ze met de jongeren aan de slag kunnen gaan. “De troeven van dit project? De tutoren staan dicht bij de leefwereld van onze jongeren. Dit creëert vertrouwen en veiligheid; een goede basis om op een laagdrempelige manier samen het Nederlands te oefenen.”

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via **dbmedia@donbosco.be**

Samenzijn met gelovige jongeren

Begin mei vond de derde editie van het Art of Faith Festival plaats in de Sint-Bernardusabdij in Bornem. Tijdens dit veelzijdig festival ervaren jonge gelovigen dat ze niet alleen zijn. “Het is een plaats waar men door het samenzijn en via hedendaagse christelijke muziek, seminars en getuigenissen bemoedigd wordt”, klinkt het bij de organisatie. “Dit festival wil een plaats zijn waar men nieuwe dimensies van Gods liefde en genade ervaart én waar je bemoedigd wordt om jouw plek in de maatschappij nog betekenisvoller te kunnen invullen.” Onder meer muziek, workshops, sport & spel, gezamenlijk gebed en ontmoetingsmomenten maken de festivalervaring uniek. “Het Art of Faith Festival brengt mensen samen en daar is het ons om te doen. Want wanneer we samenkomen en elkaar ontmoeten in Gods Geest, dan gebeurt er iets bijzonders.”

Oud-leerling Amber Tysiak maakt furore in het vrouwenvoetbal

“Voor jonge speelsters het rolmodel zijn dat ik nooit had”

Amber Tysiak (25) is Red Flame, profvoetbalster bij het Engelse West Ham United én oud-leerling van Don Bosco Hechtel. Als vaste waarde in de verdediging van de nationale ploeg lacht het leven haar toe. Toch blijft ze met haar beide voeten stevig op de (Limburgse) grond staan. En Don Bosco? “Daar denk ik alleen maar met een warm gevoel aan terug", klinkt ze meteen nostalgisch.

Dinsdagavond, 22.30 uur: een kolkende voetbaltempel in Leuven. België verslaat Europees kampioen Engeland met 3-2 in wat een stunt van formaat genoemd kan worden. Met, jawel, oud-leerling Amber Tysiak als rots in de verdediging. Tijd voor wat welverdiende rust? Neen, zo vult ze haar korte bezoek in België niet in. Nog geen 15 uur na de deugddoende zege staat ze te stralen op de officiële opening van haar eigen voetbalpleintje in Wijchmaal. En geloof het of niet: tussendoor maakt ze met plezier nog tijd voor een interview voor dit magazine. Dat ze in Engeland woont, daar bij subtopper West Ham speelt én ook nog eens een druk leven leidt als Red Flame, weerhoudt haar er duidelijk niet van om haar roots te eren.

Het is een zonnige, maar frisse middag wanneer ik Amber ontmoet in een gezellig barretje vlak bij het sportveld van Wijchmaal. Tot mijn grote verrassing schuift ook haar mama aan. Terecht, want het verhaal van Amber is er ook een van samen keuzes maken, van een gezin dat ooit vol overtuiging een gedurfde sprong waagde. Het is namelijk tijdens haar schooltijd in Don Bosco Hechtel dat Amber voor een moeilijke beslissing stond: studeren of vol voor topsport gaan, zelfs al is de kans op doorbraak eerder beperkt.

> “Het is spijtig dat ik weg moest gaan in Hechtel”

Wanneer ik Amber en haar mama een schoolkrantje uit 2015 laat zien, moeten ze luidop lachen. We botsen op de rubriek *Don Bosco’s Got Talent* waarin een piepjonge Amber onbevreesd haar eerste voetbalambities verwoordt. “Dat was ik helemaal vergeten”, lacht ze. “Toen was voetbal nog een droom, intussen is het mijn beroep.” Achter haar glimlach schuilt toch ook een vleugje heimwee. “Ik was graag in Don Bosco Hechtel”, brengt ze het gesprek op gang. “Het blijft spijtig dat ik er weg moest gaan.” Van ‘moeten’ was echter nooit sprake. Het was een moedige keuze die achteraf gezien goed uitpakte.

Nu we toch in 2015 zijn beland: hoe was jouw tijd in Hechtel?

“Ik herinner me Don Bosco Hechtel als een warme school. Ook mijn broer zat daar op school en als ik me niet vergis heeft mijn papa ook in Hechtel gezeten. Bovendien was het dichtbij, dus ook erg praktisch. Tijdens die vier à vijf jaar dat ik er op school zat, was ik volledig mee in het Don Bosco-verhaal. Het middagspel, de Oostenrijkreis, de Salesiaanse Spelen, het Don Boscofeest, de bezinningsdagen, de connectie tussen de leerkrachten en de leerlingen ... Het is moeilijk om te zeggen wat me juist dat warm gevoel bezorgde, maar ik denk gewoon het totaalpakket.”

Toch besloot je om de school te verlaten.

“Dat was eerder een soort van gedwongen keuze. Toen ik in het vijfde middelbaar zat, voetbalde ik ook al bij KRC Genk Ladies en werd ik vaak geselecteerd voor de nationale ploeg.

PATRICK

In april mocht Amber Tysiak haar eigen 'Red Court' openen, een van de eerste pleintjes met een vrouwelijke speelster als uithangbord.

Het werd vrij onhaalbaar om al die zaken te combineren. Lessen missen tijdens een tornooi met de nationale ploeg of telkens naar Genk afzakken voor trainingen, evident was dat niet. Hechtel is ook een school met een vrij hoog niveau, dus ik besefte dat het moeilijk zou worden om zowel goede schoolresultaten te behalen als op voetbalvlak stappen te blijven zetten. Op school zeiden ze dat ook: 'Je mag naar de nationale ploeg gaan zolang je goede resultaten hebt. Maar als het niet goed gaat, kunnen we je ook niet laten gaan. We zijn geen topsportschool.' Begrijpelijk. Dat voelde ik ook. Na zo'n tornooi moest ik achter iedereen aanlopen om mijn cursussen aan te vullen en te vragen wat er in de lessen was gebeurd. Handig was dat niet. Na heel wat gesprekken met mijn familie én met leerkrachten werd het tijd om de knoop door te hakken."

En naar de topsportschool in Genk te trekken. Iets praktischer?
"Ja, absoluut. Sport is daar deel van het schoolgebeuren. Als ik terugkwam van zo'n tornooi lag alles in mapjes voor me klaar. Ik trainde er ook zo'n twaalf uur per week extra. Nogmaals: een makkelijke keuze was het niet, want ik was graag in Don Bosco Hechtel. Maar achteraf gezien ben ik wel blij met die keuze."

Ervaarde je in Genk datzelfde warme schoolgevoel?
"Dat dan weer niet. Een voorbeeld: in Don Bosco was mijn band met de leerkrachten uniek. Leerkrachten waren er meer dan leerkrachten, je had echt een band met hen. Door die mensen wilde ik zelf ook leerkracht worden, wat ik uiteindelijk ook even ben geweest. Zonder slecht te willen spreken over de topsportschool, maar in Genk besefte ik pas echt dat leerkrachten zoals ik ze in Hechtel had gekend eigenlijk niet de standaard zijn. In Hechtel had je leerkrachten die begrip toonden, die dicht bij de leerlingen stonden, die menselijkheid uitstraalden en op een professionele manier bevriend waren met de leerlingen. Dat maakte ook deel uit van de filosofie van Don Bosco. In Genk had je les en daarna volgde de volgende les. Dat unieke, warme schoolgebeuren was daar niet."

Je denkt toch met de nodige nostalgie terug aan Hechtel.
"Zeker! En die band met de leerkrachten is slechts één ding. *(denkt na)* De bezinningsdagen ... Als je daarover vertelt, denken mensen meteen dat dat iets saai zal zijn. Dat vond ik dus niet, dat was echt tof! Diepgaande gesprekken met klasgenoten, leerlingen én

leerkrachten anders leren kennen, nieuwe banden smeden, enzovoort. Of het Don Boscofeest in januari: verschillende optredens van leerlingen die allemaal hun eigen talenten kunnen tonen. In welke school zie je dat nog? Of als monitor meegaan op Oostenrijkreis en – wederom –connecties smeden met leeftijdsgenoten en leerkrachten. Ja, Hechtel blijft me bij. Het schoolklimaat was levendig en positief en dat was volgens mij grotendeels aan de spiritualiteit van Don Bosco te danken."

Maar in de topsportschool zette je dan weer de stap richting je huidige job?
"Inderdaad. Achteraf gezien is en blijft dat een gedurfde gok, ook voor mijn ouders. *(kijkt naar haar mama)* Op dat moment weet je natuurlijk nog niet dat je het zo ver zal schoppen. Daarnaast spreken we ook over een tiental jaren geleden, hé. Voetbal was toen nog een echte jongenssport. Als je als meisje ging voetballen, werd je eerder scheef bekeken. Om dan je vertrouwde school achter te laten en vol in te zetten op voetbal, was een risico. Maar het draaide goed uit."

Droomde je als kind al van een carrière als voetbalster?
"Eigenlijk wel. Ik heb eerst een paar maanden geturnd, onder lichte dwang van mama. *(lacht)* Maar al van kleins af aan voetbalde ik met mijn broer in de tuin en is dat hetgeen wat ik wilde gaan doen. Uiteindelijk gaf ook mama toe: 'Weet je wat? Probeer maar.' Zo is het allemaal begonnen. Het besef dat ik Belgische top zou kunnen worden, kwam pas veel later. Guido Brepoels *(voormalig trainer van onder meer Sint-Truiden, Waasland-Beveren en Genk Ladies)* was de eerste trainer die me een dat deed inzien. Toen hij bij Genk vertrok, stuurde ik hem een berichtje om hem te bedanken. Hij antwoorde toen: 'Als jij zo blijft ontwikkelen, ga jij later nog in het buitenland spelen.' Dat kwam wel even binnen. Hoe oud was ik? 16-17 jaar? In die tijd waren er ook nog niet veel Belgische speelsters die in het buitenland speelden, dus dat was wel een serieuze erkenning. Je moet weten: een vrouwelijk rolmodel was er toen nog niet, hé. Nu is dat anders. De Belgian Red Flames zijn al wat bekender en voor jonge meisjes zijn er intussen voldoende speelsters om naar op te kijken. Ik had dat niet."

"Mijn gezicht in het groot op een voetbalveld? Daar kon kleine Amber alleen maar van dromen"

Een rolmodel voor jonge meisjes.

Wil je nu zelf zo'n rolmodel zijn?
"Natuurlijk! Hoe? Vooral door mezelf te zijn, voetjes op de grond. Soms blijft het wel irreëel. Ik ben een rolmodel? Mijn gezicht staat hier in het groot op een voetbalveldje ... Kleine Amber kon daar alleen van dromen. Ik had nooit gedacht dat ik dit zou realiseren, maar nu ik hier sta, wil ik jonge generaties inspireren. Het kan! Je kan als jong meisje een professionele sportcarrière uitbouwen. Dat wil ik aanmoedigen. Je moet ervoor durven gaan!"

Met naast 'talent' als belangrijkste ingrediënten?
"Geloof in jezelf en doorzettingsvermogen. Het is voor mij ook niet altijd makkelijk geweest. Ik heb ook veel moeten laten en opofferen, maar nu ben ik blij dat ik dat gedaan heb. Dat pad heeft me hier gebracht. Ik moet eerlijk toegeven: dat pad heeft niet alleen ups, maar ook veel downs gekend. Bij de jeugdploegen van de Flames was ik nooit iemand waarvan ze zeiden dat ik zou doorbreken. Je hoorde constant over anderen: 'Die gaat het maken', maar mijn naam zat daar nooit bij. Ik bleef mijn best doen en bleef genieten – ook belangrijk. De situatie is pas veranderd na het EK met de U19-ploeg. Ik was toen kapitein en speelde een sterk tornooi. Zo kon ik naar OH Leuven Women en uiteindelijk naar West Ham. Maar ja, het is mentaal soms zwaar. Je moet blijven doorzetten."

Wat is je belangrijkste houvast om door zo'n moeilijke periode te geraken?
"Plezier hebben. Als je geen plezier meer hebt, dan hou je het ook niet vol. Ik geniet nog elke dag van het spelletje en dat is cruciaal. Daarnaast moet je in jezelf blijven geloven. Mijn ouders

Mijn advies voor jonge speelsters? "Blijf in jezelf geloven."

hebben me dat ook vaak gezegd. Op moeilijke momenten en dagen dat ik het niet meer zag zitten, waren zij die reminder: blijf in jezelf geloven."

En dat geloof bracht je in Engeland.
"Begin 2023 versierde ik inderdaad een toptransfer naar West Ham United, een Engelse eersteklasser. Ik vertrok met een klein hartje hoor. *(lacht)* Ik herinner me dat moment nog goed. Ik was met mijn ouders op vakantie in Rome toen ik opeens telefoon kreeg van mijn manager: 'Amber, het is bijna zover.' Een paar dagen later moest ik vertrekken. Ik wilde nog zoveel doen, voorbereiden, afspreken, maar die tijd was er niet. Misschien ook goed, want ik ben nogal een gevoelenspersoon, zeker naar familie toe. Achteraf gezien dus goed dat ik vrij plots moest vertrekken en niet te veel kon nadenken. Ik weet nog goed dat ik mijn manager een sms stuurde: 'Wat moet ik allemaal meenemen?' 'Ik denk veel, want je gaat daar wel even zitten', stuurde hij terug. *(lacht)* Intussen ben ik goed gesetteld. Dat eerste half jaar was echter niet makkelijk. Ik moest wennen aan de hogere intensiteit en sukkelde van de ene blessure in de andere. Opnieuw een moeilijke periode waar ik moest door geraken, maar het is gelukt. Intussen speel ik elke week en voel ik me match per match groeien."

Is de voetbalbeleving in België te vergelijken met die in Engeland?
"Eerlijk? Niet echt. Toen we met de Red Flames in Engeland speelden, waren er meer dan 25.000 supporters op post. Ook bij competitiewedstrijden zitten er enkele duizenden fans in het stadion en bij topmatchen gaat dat tot 40.000 à 50.000 aanwezigen of zelfs een uitverkocht stadion. In België is dat anders, daar zitten eerder enkele honderden fans in de tribunes. Daarnaast is de Engelse competitie veel verder ontwikkeld, mede door de sterke financiële situatie. Ook het Europees kampioenschap in Engeland heeft het vrouwenvoetbal een boost gegeven. Als voetbalster ben je daar een ster. De omkadering in clubs, de basis, alles is op en top professioneel. Ook voor ons, speelsters, is het onze fulltime job, waardoor we op één ding kunnen focussen en elke dag beter kunnen worden. In België is dat anders. Daar moest ik mijn job als voetbalster combineren met een halftijdse job als leerkracht."

Er is dus nog werk in België?
"Toch wel. Al voel je dat de Red Flames een belangrijke rol spelen in die ontwikkeling. Nu wij het steeds beter doen en bekender worden, merk je dat vrouwenvoetbal meer gaat leven. Hopelijk kan de Belgische competitie daardoor mee groeien en willen 'mannenclubs' ook mee op de kar springen. Ook publiciteit is belangrijk. Kijk naar vandaag. Ik mag straks een eigen Red Court met mijn naam openen. Tien jaar geleden was dat onmogelijk geweest. Toen was die eer alleen weggelegd aan de Rode Duivels."

Als we geen tien jaar terug, maar tien jaar verder kijken: waar zien we Amber Tysiak dan?
"Ik ben nog maar 25, dus hoop nog wel even te voetballen. *(lacht)* Ik heb bijgetekend bij West Ham en zit daar goed. Het is een warme familieclub waar ik vanaf de eerste dag met open armen werd ontvangen. Zelfs ondanks de moeilijke start kreeg ik er altijd het volle vertrouwen. Wat mij betreft, blijf ik hier dus nog wel even. Daarnaast wil ik een van de beste speelsters van de competitie worden. Waar me dat brengt, zien we later wel."

En opeens link ik West Ham United aan Don Bosco Hechtel. Het gaat niet over een specifieke voetbalclub of een school, maar over een warm nest waar mensen samen aan een verhaal schrijven. Voor Amber Tysiak zijn die menselijkheid en verbondenheid altijd haar kompas geweest. Ze is nog maar 25, maar zonder het te forceren werd ze wat ze zelf ooit miste: een voorbeeld voor meisjes die dromen van voetbal, én van gewoon zichzelf mogen zijn. (TB) –

Flo (17) is een van de vele jongeren die een (hoofd)animatorcursus volgde

“Haal er voldoening uit om kinderen iets bij te brengen”

Flo is 17 jaar en zit op school in Don Bosco Hechtel. Nadat ze een animatorcursus volgde bij Bosco Base, schreef ze zich meteen in voor een aanvullende hoofdanimatorcursus die doorging tijdens de paasvakantie.

“Ik ben heel graag met kinderen en jongeren bezig. Zo begeleid ik regelmatig sportkampen en geef ik ook tennisles. Telkens opnieuw merk ik dat ik er plezier uithaal om dingen voor te bereiden en de kinderen iets bij te brengen. Het geeft voldoening als je merkt dat de ze er dan ook iets aan hebben. Mensen zeggen me dat ik ook goed met kinderen om kan gaan en dat is natuurlijk fijn om te horen. Het gevoel van iets te kunnen betekenen gaf me zin om ook op school mee te helpen met jongerenactiviteiten zoals het middagspel.”

“Dat middagspel is iets typisch voor Don Bosco Hechtel: iedere middagpauze organiseren de oudere leerlingen, de monitoren, een spel voor de jongere leerlingen. Zo kunnen zij andere leerlingen beter leren kennen en kunnen ze makkelijker vrienden maken. Toen ik zelf in het eerste jaar zat, deed ik altijd enthousiast mee met het middagspel en genoot ik echt van die momenten. Het was voor mij dan ook vanzelfsprekend om een paar jaar later zelf monitor te worden. Om dat te mogen én om ook mee te kunnen gaan als begeleider op Oostenrijkreis - een schoolreis waarbij de oudere deelnemende leerlingen samen met de leerkrachten de jongere leerlingen begeleiden - moest ik een animatorcursus volgen.”

“Die animatorcursus was eigenlijk veel meer dan ik ervan verwacht had. Je leert er niet alleen hoe je goede spelletjes kan maken, maar ook hoe je rekening moet houden met verschillende factoren zoals diverse leeftijdsgroepen, de veiligheid, de voorbereiding, het terrein, het materiaal, enzovoort. Alles moet kloppen. Zo’n cursusweek is intensief, maar ook superplezant! Zeker omdat je er met jongeren zit die net als jij graag met kinderen werken. Toen die week erop zat, wist ik dat ik ook de hoofdanimatorcursus wilde volgen om nog een stapje verder te kunnen zetten.”

"Ik schreef me snel in en afgelopen paasvakantie volgde de hoofdanimatorcursus al. Daar leer je vooral hoe je andere animatoren begeleidt en sterker maakt. Je coacht beginnende moni’s, geeft hen feedback en helpt hen groeien. Je leert situaties inschatten en durft ook benoemen wat beter kan. Dat is soms spannend, maar heel leerrijk. Je wordt zelfzekerder en je leert niet alleen beter spellen begeleiden, maar ook echt een team te dragen. Allemaal tips en tricks die ik goed zal kunnen gebruiken als hoofdmonitor tijdens het middagspel en op de Oostenrijkreis die begin juli zal doorgaan.”

“Tijdens de cursus voelde ik me niet alleen verbonden met de andere cursisten, maar ook met Don Bosco. Don Bosco is iemand waar we op school sowieso regelmatig bij stilstaan, maar ook tijdens de cursus kon je voelen dat je in zijn voetsporen treedt. Tijdens de *Avondwoordjes* kwamen er regelmatig dromen of verhalen van Don Bosco aan bod en op zulke momenten voel je dat je deel uitmaakt van een groter geheel. Je leert dat het niet alleen om spelletjes draait, maar om kinderen en andere jongeren kansen geven. Dat verbindende gevoel neem ik zeker mee naar Hechtel. Daar wil ik de leerlingen en mijn collega-animatoren niet alleen begeleiden; ik wil ook een vriend voor hen zijn." (TB)

Nieuw initiatief Toekans zet kwetsbare jongeren in hun kracht

“Ook zij verdienen kansen om te tonen wie ze écht zijn”

Met het nieuwe project Toekans wil de Antwerpse jeugdrechtbank jongeren uit de jeugdhulp opnieuw in hun kracht zetten. Niet hun verleden of fouten, maar hun talent, kracht en toekomst staan centraal. Tijdens de officiële lancering in het Vlinderpaleis lieten jongeren zelf van zich horen via kunst, poëzie en muziek. Tegelijk roept de rechtbank bedrijven en organisaties op om mee kansen te creëren voor deze jongeren.

In de inkomhal van het gerechtsgebouw van Antwerpen, waar doorgaans advocaten en rechters de toon voeren, was het op maandag 28 april de beurt aan jongeren. Hun schilderijen, dichtkunst en performances sieren de ruimte en trekken de aandacht van onder meer Minister van Justitie Annelies Verlinden.

De tentoonstelling is meteen ook de aftrap van Toekans, een project dat jongeren een stem, podium en concrete kansen wil geven. “Toekans staat voor ‘toekomst en kansen voor jongeren’”, legt jeugdrechter Isabel Ven uit. “We vertrekken niet vanuit wat jongeren fout deden of vanuit hun tekortkomingen, maar vanuit hun kracht. Ze verdienen kansen om zichzelf te ontdekken en om te tonen wie ze écht zijn.”

Verhalen en talenten

De 19-jarige Luka grijpt haar moment om een zelfgeschreven gedicht voor te dragen. “Veel jongeren zoals ik voelen zich vaak gewoon een dossier”, vertelt ze. “Maar we zijn meer dan dat. We hebben verhalen, talenten én we hebben zeker iets te bieden. Voor mij is dat schrijven. En vandaag mocht ik spreken.”

Ook de 16-jarige Dako, een schuilnaam, stelt zijn kunst tentoon. “Ik wist niet eens dat ik kon tekenen tot iemand me

> **“Jongeren zoals ik zijn meer dan een dossier. We hebben verhalen, talenten én iets te bieden”**

bezig zag en me zei dat ik talent heb”, lacht hij. “Nu hangen mijn werken in verschillende jeugdhuizen en vandaag ook hier. Dat geeft mij hoop.” Eén van Dako’s werken wordt zelfs voor € 100 gekocht door minister Verlinden. “Ik hang het op in mijn kabinet”, belooft ze. “Maar stel me dan niet teleur, hé.”

Vorig jaar belandde Dako in de gesloten jeugdinstelling in Mol. “Na een periode waarin ik op het slechte pad zat”, knikt hij. “Vroeger was ik opgefokt en zat ik vol woede. Alles voelde als een diepe, donkere put. Dat is nu gelukkig voorbij. Neen, natuurlijk is vastzitten niet tof, maar kunst maken maakt mij vrolijk. Het geeft me de kans om het goede en het mooie in mezelf te tonen.”

Te strenge beeldvorming

Toekans is geen eenmalige tentoonstelling, maar een langetermijnproject dat jongeren in kwetsbare situaties verbindt met andere mensen, bedrijven en het beleid. Via stages en creatieve samenwerkingen wil Toekans jongeren concrete kansen bieden. Hun stem is daarbij geen bijzaak, maar het vertrekpunt. “85% van de jongeren die onder toezicht staan, hebben geen strafbaar feit gepleegd, maar groeien op in een verontrustende situatie”, verwijst Isabel Ven naar de kern van het probleem. “De beeldvorming van buitenstaanders is vaak te hard. We willen daartegen ingaan. Niet door te wijzen, maar door te tonen wat deze jongeren in hun mars hebben.”

Het project wil ook een positief tegenverhaal bieden aan jongeren zelf. “Als het systeem je alleen als probleem ziet, dan ga je dat geloven”, zegt Luka. “Maar als iemand zegt: ‘ik zie iets in jou’, dan verandert er iets.”

Oproep tot samenwerking

Iedereen die jongeren kansen wil geven, kan zich aansluiten bij het groeiende Toekans-netwerk. Bedrijven kunnen stages aanbieden, kunstenaars kunnen samen projecten opzetten, en ook vrijwilligers of organisaties kunnen iets betekenen. “Toekans wil jongeren opnieuw verbinden met de samenleving”, besluit Ven. “Want niemand groeit in zijn eentje. Jongeren hebben volwassenen nodig die in hen geloven – in scholen, in bedrijven, in de buurt. Als dat lukt, winnen we allemaal.”

Wat jongeren nodig hebben, is geen medelijden, maar echte betrokkenheid. Of zoals Luka het samenvat: “Wat jongeren nodig hebben, is vertrouwen, begeleiding en de kans om iets op te bouwen. Geen stempel. Geen medelijden. Wel iemand die zegt: ‘Ik zie iets in jou.’” (TB) –

Thuis

Bij het woord thuis denk ik vooral aan plaatsen waar ik me op mijn gemak voel en mezelf kan zijn. Dat is bij mijn vader en mijn moeder, bij hen voel ik me rustig en op mijn plek. Thuis is ook de plaats waar ik mijn hart kan luchten. Soms zit iets me dwars en blijf ik er maar over malen. Zodra ik het uitspreek, voelt het alsof er een last van mijn schouders valt. Dan voel ik me lichter en dat is een fijn gevoel, noem het een ‘thuisgevoel’. Bij Don Bosco Rijswijk ervaar ik dat soms ook. Daar kan ik dingen kwijt die ik thuis misschien niet zo snel zou zeggen. Niet per se omdat het geheimen zijn, maar gewoon omdat het daar makkelijker voelt om te zeggen. Soms komt er daardoor een gesprek op gang en dan realiseer ik me dat ik het onderwerp eigenlijk al langer wilde bespreken. Het is fijn om zo'n plek te hebben waar ik vrijuit kan praten zonder dat het raar aanvoelt. Daarnaast heb ik bij Don Bosco Rijswijk vrienden gemaakt, een groep mensen met wie ik me verbonden voel. Dat helpt enorm om ergens een gevoel van thuis te hebben. Samen lachen, praten over werk of gewoon over iets wat je hebt meegemaakt, maakt dat je even uit je hoofd komt. En dat is soms precies wat ik nodig heb om me echt op mijn gemak te voelen.

Het vuur van Don Bosco

Deebeetje Kamp

Wie zijn jullie?

Deebeetje organiseert zomerkampen op de Veluwe voor kinderen van 8 tot 16 jaar. Elk kamp heeft een verrassend thema met activiteiten die aansluiten bij de leeftijdsgroep. We bieden drie zomerkampen, een voorjaarsweekend voor de jongsten - om te wennen aan kamp - en een najaarsweekend voor de oudsten om kennis te maken met leiding zijn en vrijwilligerswerk.

Hoe brandt het vuur?

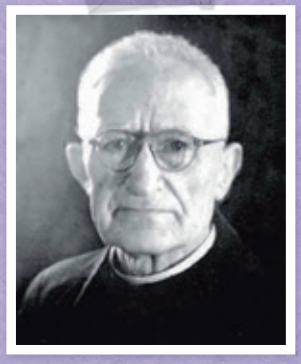
Bij Deebeetje kijken we niet naar waar je vandaan komt, maar naar wie je bent. Elk kind is welkom - of je nu uit een pleeggezin komt of wordt gebracht door je nanny uit Aerdenhout. We zorgen bewust voor een gemengde groep, zodat het onderscheid in achtergrond vervaagt. Juist die mix zorgt voor de mooiste gesprekken en onverwachte vriendschappen. Bij ons draait het om samenzijn en gezelligheid, niet om status. Het kampgeld houden we bewust laag, zodat alle kinderen mee kunnen op Deebeetje Kamp. Kunnen je ouders het echt niet betalen? Dan hebben we daar een regeling voor. En meedoen is bij ons écht meedoen: kinderen en leiding doen alles samen – van activiteiten en spellen tot de afwas. Zo ontstaat er een hechte, veilige sfeer waarin iedereen zichzelf mag zijn. We vinden het ook belangrijk om de kinderen eigen verantwoordelijkheid te geven, bijvoorbeeld bij het organiseren van de bonte avond of het samen bedenken van (onderdelen) van het programma. Dat schept een band en creëert onvergetelijke herinneringen. Veel van onze vrijwilligers zijn zelf als kind mee geweest op kamp. Met hun enthousiasme en jarenlange kampervaring geven ze het vuur door. Dat is ook echt de kracht van Deebeetje!

Wat is jullie droom?

- Dat Deebeetje doorgaat van generatie op generatie. We bestaan sinds 1967 en al vanaf het begin komen kinderen terug als leiding of kookstaf. Hoe mooi is het als dit altijd zo blijft doorgaan?
- We dromen ook van uitbreiding van ons mooie terrein in Assel. Liefst met een tentenkamp, zoals er vroeger was. Dan hebben we plek voor nog meer kinderen. Wel altijd met behoud van de charme van Deebeetje en de persoonlijke aandacht voor de kinderen.
- Tot slot zouden we ook graag weer kinderen uit internaten meenemen op kamp, zoals vroeger vaak gebeurde. We hoorden hen in die tijd zeggen: “Bij Deebeetje mocht ik echt mezelf zijn!” Dat is het meest waardevolle wat je van een kind kunt horen na een kampweek. (AH)

Na het overlijden van Paus Franciscus op 17 april 2025 wordt zijn geestelijke erfenis wereldwijd herdacht. Opvallend is hoe sterk hij zich verbonden voelde met Don Bosco en de salesianen – zelfs met zijn jezuïtische achtergrond. Van zijn jeugd tot zijn pontificaat weerspiegelden zijn woorden en daden een duidelijke salesiaanse geest. Hier volgen vijf concrete voorbeelden van die bijzondere band.

5 opvallende momenten die van Paus Franciscus een Don Boscofan maken

Doop en geestelijke begeleiding door een salesiaan

Paus Franciscus werd in 1936 als baby gedoopt door salesiaan Enrico Pozzoli, een Italiaanse missionaris die Franciscus' familie spiritueel begeleidde. Pozzoli bleef jarenlang een vriend en vertrouwenspersoon van de familie Bergoglio en speelde ook een belangrijke rol bij Jorges roeping. Paus Franciscus beschreef hem later als "een echte salesiaan! Een wijze, goede, hardwerkende man; een apostel van de biecht, die nooit moe werd om te biechten; hij was altijd barmhartig, in staat om te luisteren en goede raad te geven. Daarom zeg ik dat we verwanten zijn, niet door bloedverwantschap, neen, de draad die ons verbindt is veel sterker en heiliger - omdat het die van het doopsel is."

Een jaar in een Don Boscoschool

Toen zijn moeder in 1949 ziek viel, werden de jonge Jorge Mario Bergoglio en zijn broer voor een jaar naar de Colegio Wilfrid Barón de los Santos Ángeles gestuurd. Een school die werd geleid door de Salesianen van Don Bosco. Meermaals blikte Paus Franciscus met een positief gevoel terug op die tijd. Bij het 90-jarig bestaan van de school schreef hij zelfs een brief aan de directeur. "Ik herinner me met dankbaarheid mijn tijd op het college, waar ik onderwezen werd in de geest van Don Bosco. Het schoolleven zat vol actie, creativiteit en vreugde. Studie, gebed, werk en zorg voor de armen waren met elkaar verbonden en bereidden ons voor op een verantwoordelijk leven met een blik op de transcendentie."

Bezoek aan Don Bosco-organisaties wereldwijd

Toen de salesiaanse congregatie in 2015 de 200ste verjaardag van Don Bosco's geboorte vierde, reisde Paus Franciscus naar Turijn, waar hij onder meer de Basiliek Maria Hulp der Christenen bezocht. Daar bad hij bij het graf van Don Bosco en sprak hij de Salesiaanse Familie toe: "Don Bosco heeft zijn leven gegeven voor jongeren. Vandaag vraagt hij dat ook wij dat doen, met zijn passie en vreugde." Ook tijdens zijn reizen bezocht de paus regelmatig Don Bosco-organisaties. Zo kwam hij bijvoorbeeld naar het Don Bosco Centre in Istanboel (Turkije) dat migranten- en vluchtelingenkinderen opvangt. Franciscus' hele pedagogiek – luisteren, nabij zijn en aandacht voor de meest kwetsbaren – ademt de salesiaanse geest. Dat benoemde hij ook meermaals: "In elke kwetsbare jongere zie ik het gezicht van Christus. Don Bosco zag dat ook. Hij was een man van nabijheid, geduld en vreugde. Jongeren voelden zich gezien, niet geoordeeld", zijn slechts enkele van de lovende woorden die hij sprak over onze stichter.

Belangrijke functies voor Algemeen Overste(n)

Paus Franciscus had steeds een goede band met de Oversten van de Salesianen van Don Bosco. Dat liet hij ook blijken met enkele duidelijke beslissingen. Op 9 juli 2023 kondigde de paus aan dat hij van plan was enkele nieuwe kardinalen te creëren, met daarbij de toenmalige Algemeen Overste van de salesianen don Ángel Fernández Artime. Een paar jaar eerder benoemde hij ook Fabio Attard, de huidige Algemeen Overste, als adviseur voor het Dicasterium voor Leken, Familie en Leven, een belangrijke afdeling binnen het Vaticaan.

Laatste boodschap aan de salesianen

Dit jaar vond in Turijn het 29ste Algemene Kapittel van de Salesianen van Don Bosco plaats. Ondanks zijn fragiele gezondheid en terwijl hij nog herstelde van een longontsteking, stuurde paus Franciscus op 7 april toch een boodschap naar de kapittelleden. Hij prees onder meer het gekozen thema van het Kapittel: 'Salesianen met een passie voor Jezus Christus en toegewijd aan de jeugd'. "Het is een prachtig doel om 'gepassioneerd' en 'toegewijd' te zijn en om anderen te dienen zonder iets voor jezelf te houden - net zoals jullie stichter dat deed", aldus de paus. "Ik zegen u en uw kapittelwerk van harte, evenals uw medebroeders op de vijf continenten." Amper twee weken na deze boodschap overleed Paus Franciscus in Rome. Zijn woorden zijn voor de congregatie een bron van motivatie om door te gaan. (TB)

Grenzeloos

Eritrea

Zonder ook maar aan iemand te vertellen wat hij van plan was, begon Adonay Ftsumbrhan aan een levensgevaarlijke tocht door Ethiopië, Soedan en Libië, op weg naar vrijheid. Was hij niet gevlucht, dan zou hij zijn geronseld voor het leger. “Zodra je oud genoeg bent om een geweer vast te houden, komen ze je halen.”

Adonay (24) was nog maar 12 jaar toen hij Eritrea verliet

“Als ik niet was gevlucht, had ik kindsoldaat moeten worden”

Eritrea staat ook wel bekend als het 'Noord-Korea van Afrika' vanwege het strenge regime. “President Isaias Afwerki is een dictator die jongens ronselt voor het leger. Ik ben katholiek opgevoed, maar zelfs in de kerk komen ze je halen.”

Het vluchtverhaal van Adonay (24) is hartverscheurend. “Ongemerkt vluchten is levensgevaarlijk, grenswachten schieten je zonder aarzelen dood. Ik moest 12 uur non-stop doorlopen naar Ethiopië. In Soedan was het nog gevaarlijker: bendes jagen er op mensen om hun organen te verkopen. We zijn ’s nachts in een vrachtwagen gepropt, er werd zelfs op ons geschoten.” Pas later hoorde Adonay’s moeder dat hij gevlucht was. “Ik had het niemand verteld, dat is te riskant. Wie het weet, is medeplichtig en wordt opgepakt. De smokkelaars in Soedan werkten samen met de politie en eisten geld van mijn moeder. Ze dreigden mij te vermoorden als ze niet betaalde.”

Als beesten behandeld

De tocht van Soedan naar Libië was het zwaarst. “We trokken door de Sahara, vaak in overvolle trucks, zonder eten of water. Ik zat op het

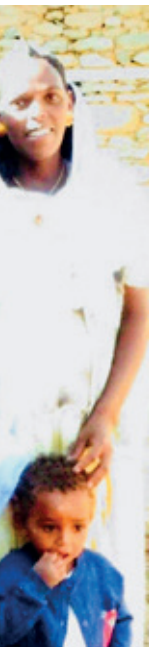

> **“Toen ik voor dood werd achtergelaten in de woestijn, riep ik: *God, help mij!*”**

dak van een kleine Toyota en de smokkelaars speelden wrede spelletjes: harde muziek, scherpe bochten – mensen vielen van de auto. Ik was uitgedroogd en uitgeput en werd van de wagen geslingerd. Bewusteloos lag ik in het brandende zand, de auto verdween uit het zicht. De anderen hebben ervoor gezorgd dat ze terugkwamen, maar de smokkelaar schopte me. Mijn gezicht lag open, uit mijn knie stak een bot. Urenlang zat ik in dezelfde houding ingeklemd tussen de rest, toen we stopten kon ik niet bewegen.” In Libië aangekomen werd Adonay opgepakt en zat hij een half jaar in de gevangenis. “Weer vroegen smokkelaars geld van mijn moeder. Ik had al twee jaar geen contact met haar gehad, ze dacht dat ik dood was.” Adonay is een katholieke jongen, maar hoe kan hij nog in God geloven na alles wat hij heeft meegemaakt? Adonay glimlacht. “God is de Enige die altijd bij me was. Het kwaad komt van mensen, niet van Hem. Toen ik voor dood werd achtergelaten in de woestijn, riep ik: ‘God, help mij!’ Op dat moment stopte de auto en dat was geen toeval. Hij heeft een plan met mij. Christenen krijgen tegenstand, dat was bij Jezus ook zo. Wat ik meemaakte zie ik als delen in Zijn lijden. Maar voor wie blijft geloven, loopt het goed af – daar vertrouw ik op.” Adonay kan zelfs terugkijken zonder haat. “De smokkelaars die ons mishandelden, moeten daar voor altijd mee leven. Zij vinden geen rust zonder God. Maar ik ben sterker geworden door de pijn, door Hem ben ik gelukkig. Zelfs voor hen is er hoop – we zijn allemaal kinderen van God.”

Cultuurshock

Eenmaal in Nederland voelt Adonay zich voor het eerst veilig. “Geen oorlog, geen omkoping, mensen helpen je – zelfs de politie. Hier voelde ik wat vrijheid echt is.” Toch wordt hij soms uitgemaakt voor gelukszoeker. “Dat raakte me en daarom besloot ik mijn kans hier serieus te nemen.” Hij begon met leren lezen en schrijven, de taal leren. Later volgde hij een opleiding Social Work en liep hij stage bij Don Bosco Apeldoorn. “De mensen

daar hebben me geholpen met alles: school, belasting, mijn webshop. In het begin was ik verlegen en sprak ik met niemand, maar zij gaven me vertrouwen terug. Dankzij Don Bosco durf ik weer op mensen te bouwen. Daar ben ik zó dankbaar voor."
Vooral jongeren liggen Adonay na aan het hart en hij is dan ook regelmatig te vinden als vrijwilliger bij Don Bosco Apeldoorn. "De grootste cultuurshock? Hoe jongeren zich hier gedragen. In Eritrea is respect heilig – je kijkt ouderen niet eens recht aan. Hier hoor ik jongeren 'fuck you' zeggen tegen docenten, ze komen te laat en gooien hun kansen weg. Ik wil hen laten zien dat bijdragen aan de maatschappij de enige manier is om iets van je leven te maken." Adonay ziet ook veel jonge Eritreeërs afglijden. "Ze hebben veel meegemaakt, net als ik. Maar thuiszitten en alcohol drinken is geen oplossing. Je moet in beweging komen: werken, de taal leren, iets opbouwen. Dat is hoe je dankbaarheid toont voor de vrijheid hier."

Boek geschreven

De gruwelen die Adonay onderweg meemaakte, schreef hij op. "Door wat ik heb meegemaakt en gezien onderweg slaap ik vaak slecht. Mijn vluchtverhaal staat in een boek en daarin schrijf ik ook openlijk over de dictatuur in Eritrea. Dat is niet zonder risico, want zelfs in Nederland worden Eritreeërs in de gaten gehouden door aanhangers van het regime."
Toch blijft hij zijn stem gebruiken. "Mensen moeten weten wat Eritrese jongeren meemaken. Ik hoop dat mijn boek bijdraagt aan begrip én steun geeft aan anderen. Ik zoek nog een uitgever, dat is wat nog ontbreekt. Iedereen kent Noord-Korea, maar bijna niemand kent Eritrea. Ik hoop dat mijn boek straks op scholen gelezen wordt – zodat jongeren beseffen hoeveel vrijheid en kansen ze hier hebben." (AH) –

School

School draait bij mij vooral om cijfers, toetsen en prestatiedruk. Ik doe de opleiding Business Administration op het ROC Mondriaan in Delft. In het begin leek het gemakkelijk, maar nu zit ik in het tweede jaar en merk ik pas hoe pittig het eigenlijk is. Ik moet hard werken om goede cijfers te halen en dat levert behoorlijk wat stress op. Vorig jaar ging alles soepel en was ik een van de besten van de klas. Ik haalde met gemak achten voor de toetsen. Dit jaar voelt het echter soms alsof ik achterloop, terwijl ik juist extra mijn best doe. Ik vind eigenlijk dat cijfers te veel druk leggen op studenten. Een toets is een momentopname, maar het bepaalt wel of je overgaat. Dat voelt soms oneerlijk, vooral als je bijvoorbeeld last hebt van examenstress. Dan kun je zomaar zakken of blijven zitten, terwijl je de stof misschien best wel begrijpt. Het zou beter zijn als scholen daar anders mee omgingen, bijvoorbeeld door vaker kleinere toetsen te geven. Ondanks de uitdagingen vind ik mijn opleiding interessant. Ik hou van werken met cijfers en zie mezelf later iets in die richting doen. Maar ik denk dat school minder om cijfers en meer om ontwikkeling zou moeten draaien. Dan zou leren leuker en minder stressvol zijn.

Studeren in Oekraïne of in België?

“In Oekraïne slechts 20 minuten middag-pauze”

De moderne wereld verandert voortdurend en daarmee ook de woonplaatsen van mensen. Veel mensen uit verschillende landen migreren naar andere landen op zoek naar een betere toekomst.

Oekraïners vormen hierop geen uitzondering. Na 2022 is omwille van de oorlog met Rusland een groot aantal Oekraïense gezinnen in België terechtgekomen. De kinderen moesten dan in België naar school, een hele verandering.

Maar wat betekent het nu eigenlijk voor de Oekraïense studenten om op een Belgische school te studeren? Hoe verschillen de onderwijssystemen van deze verschillende twee landen? Wij vroegen het aan onze Oekraïense klasgenoot, Khrystyna.

Er zijn meer en meer Oekraïense leerlingen op onze school, of in België gekomen. Het is interessant om te zien hoe beide systemen hun eigen voordelen en nadelen hebben. Hoewel het voor Oekraïense leerlingen even wennen is aan het Belgische systeem, biedt het hun ook nieuwe kansen en mogelijkheden.

Hoe wordt de school georganiseerd in Oekraïne?

In Oekraïne heb je alleen maar basislessen. Alle leerlingen volgen hetzelfde programma en gaan verplicht naar school tot 15 jaar. In België worden de leerlingen al gesplitst vanaf het eerste middelbaar. Je hebt hier verschillende onderwijsvormen en scholen die verschillende richtingen aanbieden op één campus.

> **“Omdat er in België zoveel richtingen zijn, kunnen de studenten zelf kiezen waar ze willen studeren of wat hun aantrekt.”**

In België zijn er bijvoorbeeld meerdere afdelingen per school.

Hier in Don Bosco hebben wij bijvoorbeeld in de tweede graad grafische technieken, elektriciteit, elektromechanica, mechanica, biotechnieken, houtbewerking, bouw, STEM-richtingen.

Omdat er in België zoveel richtingen zijn, kunnen de studenten zelf kiezen waar ze willen studeren of wat hun aantrekt.

Hoe zien jullie klassen eruit?
In Oekraïne zitten er tot 50 leerlingen in een klas. Dit is omdat iedereen dezelfde richting volgt.
In deze school zitten we met maximaal 24 leerlingen samen, waardoor er meer individuele aandacht is voor elke leerling.

In beide landen duren de lessen 50 minuten, maar wij hebben op woensdag maar een halve dag les. De Oekraïense leerlingen hebben daarentegen de hele dag les.

In vele scholen hebben we meerdere pauzes. We hebben twee kleine pauzes en een middagpauze. De kleine pauzes duren maar 10 minuten en de middagpauze 50 minuten met daarin 15 minuten om te eten. Dit geeft ons meer tijd om te ontspannen en ons even los te maken van de lessen. In

Don Bosco staat voor jongeren kansen geven, dus doen wij dat met veel plezier!

Lysa en Alessia (klas 4DA-GRTC richting grafische technieken) van Don Bosco Halle interviewden hun Oekraïense klasgenote Khrystyna en zetten het gesprek om in inhoud voor deze pagina. De leerlingen verzorgden zowel de inhoud als het ontwerp van deze pagina's.

Oekraïne hebben ze dat niet.
Zij hebben geen kleine pauzes en hebben een veel kleinere middagpauze. Hun middagpauze duurt maar 20 minuten wat voor veel leerlingen te kort is om echt tot rust te komen. Ze hebben maar 5 minuutjes tussen de lessen om eens te ademen. Niet evident!

Oekraïense leerlingen hebben elke dag les. De leerkrachten zijn daar bijna altijd op post. Daardoor hebben de scholieren praktisch nooit studie. In België daarentegen, zijn er vaak leerkrachten afwezig of soms is er zelfs helemaal geen leerkracht door het lerarentekort. Op bepaalde dagen hebben we dan een hele dag studie of mogen we thuisblijven.

Het studiesysteem is dus helemaal anders in Oekraïne. Oekraïense jongeren mogen vanaf hun 3de middelbaar al gaan werken of al naar de hogeschool gaan. Bij ons geldt er leerplicht tot 18 jaar. Indien wij naar de hogeschool of de universiteit willen gaan, moeten wij eerst ons diploma secundair onderwijs halen.

Welk systeem verkies jij, Khrystyna?
Persoonlijk vind ik dat de Belgische school veel meer mogelijkheden en interessante richtingen biedt. Ik vind het erg leuk dat studenten onmiddellijk kunnen studeren in de richting die zij willen. Ik wil ook opmerken dat er hier meer toetsen zijn. Dat geeft je de kans om jezelf voortdurend in de gaten te houden met je studie. –

Lysa Di Rupo, Alessia Mosselmans, Khrystyna Shved

AG
PARTICIPANT
FC POKROVA
22
27
32

‘Olympische Spelen van Don Bosco’ vinden voor het eerst in België plaats

“De beker winnen, maar vooral ook nieuwe vrienden maken”

Voor het eerst in de geschiedenis gingen de Salesiaanse Spelen in België door. Antwerpen werd vijf dagen lang het kloppend hart van de Don Boscobeweging in Europa. Het is toch maar een sporttoernooi voor scholen? Ja, maar tegelijk is het ook een feest van ontmoeting, verbondenheid en jong enthousiasme. “Het draait niet alleen om winnen, maar ook om nieuwe banden smeden”, klinkt het bij twee leerlingen van het organiserende Don Bosco Hoboken.

Je moest maar even over Het Rooi in Berchem wandelen om te voelen wat de Salesiaanse Spelen betekenen. Vlaggen uit heel Europa, jongeren in sporttenue die elkaar aanmoedigen in hun beste Engels, Italiaans of Pools en vrijwilligers die met brede glimlach het beste van zichzelf geven. “Sport wordt al sinds de tijd van Don Bosco gezien als een middel om kinderen en jongeren op te voeden en hun ontwikkeling te bevorderen”, vertelt Georg Leibold, voorzitter van het organiserende PGSI (Polisportiva Giovanilla Salesiane International), terwijl hij een bezoekje brengt aan het basketbal.

Zijn woorden zijn nog niet koud of de eerste wedstrijden worden op de achtergrond op gang gegooid. Meteen vallen drie factoren op: competitiviteit, intensiteit en sportiviteit. “Sport was en is nog steeds een essentieel onderdeel van de filosofie en pedagogie van Don Bosco”, gaat Georg verder. “Ter gelegenheid van de honderdste verjaardag van Don Bosco in 1988 werd het idee van salesiaanse jeugdbijeenkomsten op sportief vlak gelanceerd in Europa. Sindsdien, meer bepaald vanaf 1990, organiseert het PGSI jaarlijks de Salesiaanse Spelen. Intussen namen al meer dan 35.000 jongeren deel en waren er al negentien gaststeden in elf Europese landen. Deze Spelen blijven uitermate belangrijk om verbinding te creëren en kinderen en jongeren te bereiken die zulke kansen anders soms niet krijgen.”

Oekraïne

Meteen haalt de voorzitter een belangrijk thema aan. Terwijl ik me op een van de tribunes in de ‘volleybalzaal’ nestel, komt de voetbalploeg van Don Bosco Oekraïne binnengewandeld om er voor een van de buurlanden te supporteren. Ondanks het oorverdovende lawaai – er zitten meestal een honderdtal jongeren voor hun leeftijdsgenoten te supporteren – kan ik toch een van de coaches van het Oekraïense team strikken: Anatolij, een salesiaan.
“We nemen al twintig jaar deel aan de Salesiaanse Spelen. Voor onze jongens is dit een geweldige kans om eens tussen Europese jongeren te zijn. We willen laten zien dat de Oekraïense jeugd goed opgevoed is, dat ze goed kunnen sporten en dat ze de menselijke waarden die ze uitdragen ook in de praktijk brengen.”

Wanneer ik tussen het gejoel en gejuich door af en toe een kamerbrede glimlach op deze jongeren hun gezicht zie verschijnen, voelt dat even onwezenlijk als ontroerend. Achter die lach schuilt een verhaal dat je hier bijna zou vergeten – maar zij nooit kunnen. Jongeren die thuis wakker worden van luchtalarmen, staan hier plots het beste van zichzelf te geven op een voetbalveld in Antwerpen. Dat besef geeft kippenvel. “Dit is voor hen niet alleen een kans om zich sportief uit te leven, maar ook om psychisch tot rust te komen”, zucht Anatolij. “Elke dag wordt hun leven beheerst door stress en angst. Bijna elke nacht worden deze jongeren gewekt door het luchtalarm... Hier kunnen ze iedere ochtend gerust wakker worden en weten dat ze nog in leven zijn. Daar zijn we dankbaar voor.”

Verbroederen

Mijn eerste kippenvelmoment is een feit en dat wordt meteen gesterkt wanneer Rafa (16) en Nico (16), twee Duitse jongeren, zich voor mijn microfoon installeren. “Ja, we zijn hier om te winnen en ja, het gaat er soms hard aan toe. Maar wat deze jongeren meemaken, is van een ander niveau”, klinkt het in koor. Voor Rafa is de situatie herkenbaar: “Ik ben zelf van oorsprong uit een land waar oorlog heerst”, legt hij uit. “Op momenten als deze kunnen we een paar dagen niet aan oorlog en politiek denken en krijgen we de kans om gewoon plezier te hebben. *(wijst)* Deze Oekraïense tieners hebben niets met de oorlog te maken; eigenlijk zou hun leven er elke dag moeten uitzien als vandaag. Of we nu uit Oekraïne, Polen, Spanje, Duitsland of Italië komen, deze Spelen zijn er om te verbroederen.” Nico knikt: “Uiteindelijk zijn we hier allemaal met hetzelfde doel: plezier maken. Dat ieder van ons Don Bosco als achtergrond heeft, maakt de band alleen maar sterker. We supporteren allemaal voor elkaar, maar natuurlijk wel dat tikkeltje meer voor ploegen die uit hetzelfde land komen. *(lacht)* We willen graag winnen, maar bovenal vrienden maken. Daar ga ik het op houden, want mijn stem is al helemaal schor geschreeuwd.” De kracht van de Salesiaanse Spelen perfect samengevat door twee tieners.

Sport, vriendschap, plezier én natuurlijk op de foto met Don Bosco.

“Van waar we ook komen, deze Spelen zijn er om te verbroederen”

Hun woorden blijven nog even hangen terwijl ik me richting de voetbalvelden begeef om ook daar een wedstrijd mee te pikken. Eenmaal aangekomen is er net een drinkpauze bezig. Het is blijkbaar een potige match – ook dat hoort erbij – want de leerkracht/coach van Don Bosco Helchteren is streng voor zijn spelers: “Als ik iemand van jullie nog één woord tegen de scheidsrechter hoor zeggen, vliegt die eraf”, klinkt het kordaat. “Deze Slovenen zijn nu eenmaal beter, dat moeten we accepteren. Het is aan ons om ons uiterste best doen en vooral: om van ieder moment te genieten. Dus dat veld op en amuseer jullie. Komaan!”

Vooral die eerste zin blijft hangen. Het is alweer een teken dat fairplay, hartelijkheid en respect primeren op deze Spelen. Na de match krijg ik Dominik, een van de 'te sterke' Slovenen, voor mijn microfoon. "Een van de salesianen merkte me op en vroeg me om voor de schoolploeg te komen spelen. Intussen speel ik er al een paar jaar. Niemand van ons volgt een specifieke sportrichting, maar we hebben wel een goede ploeg met grote, sterke spelers. Of we het toernooi gaan winnen? Ik denk het wel." Aan zelfvertrouwen geen gebrek.

Pubers

Bij het vallen van de avond, tijdens het zogenaamde 'golden hour', trek ik er nog eens met de camera op uit om de verbroedering tussen de jongeren op beeld vast te leggen. Met een lichte aarzeling zie ik de stoere mannen van Don Bosco Zwijnaarde zich richting de Poolse volleybalvrouwen begeven om samen een spel te spelen. De aarzeling maakt al snel plaats voor haantjesgedrag en ik hoor een van de jongens zowaar "komaan, poetsvrouw!" naar een van zijn nieuwe connecties roepen. Respectvol? Natuurlijk niet, maar je mag niet vergeten dat we nog steeds met een bende tieners te maken hebben. Pubers zou ik zelfs zeggen. Met een kwinkslag los ik de situatie op: "Je weet toch dat 'poetsvrouw' hetzelfde woord is in het Pools?" Een rode gloed verschijnt op zijn gezicht en die heeft deze keer niets te maken met het 'golden hour': "Echt?!" Natuurlijk niet, maar die lichte paniekaanval had hij wel verdiend.

En dit was nog maar dag één. Nog drie dagen vol kippenvelmomenten, nieuwe vriendschappen, sportieve topprestaties en puberale uitspattingen liggen in het verschiet. Dagen waarin jongeren hun wereld even mogen verruimen, vergeten en herontdekken. Ik betrap mezelf op de gedachte dat ik maar wat graag weer zestien zou zijn, gewoon om dit alles zelf te mogen meemaken. Toch blijft één gedachte knagen. Achter de schermen gonst het gerucht dat dit de laatste editie zou kunnen zijn omdat er geen nieuwe organisator wordt gevonden. Geen nieuwe gaststad, geen nieuwe lichting jongeren die dit mag meemaken. Als dat klopt, zou dat een enorme gemiste

> **"Sport blijft een essentieel onderdeel van onze pedagogie"**

kans zijn. Want in een tijd waarin schermen soms belangrijker lijken dan mensen, zijn het net dit soort evenementen die echte connectie brengen. Die jongeren samenbrengen voorbij grenzen, vlaggen of moedertalen.

Maar voor we ons daar druk over maken, resten er nog een paar dagen. Dagen vol sport, verbinding en onverwachte ontmoetingen. Maar nu is het tijd voor wat welverdiende rust. Ook voor de stem van Nico. (TB)

Bekijk de aftermovie op YouTube

Volg je ons al?

HAACHT

Het MediaLab van Don Bosco Haacht heeft de ‘vuur van Don Bosco’-wedstrijd en het bijhorende prijzenpakket t.w.v. € 250 gewonnen. De leerlingen maakten een videoclip waarbij het vuur van Don Bosco letterlijk werd doorgegeven. Zo toonden ze dat iedereen erbij hoort, exact waar het 'vuur van Don Bosco' voor staat.

GROOT-BIJGAARDEN

Op 15 maart kwamen zo’n vijftig Medewerkers van Don Bosco (MDB) samen in Groot-Bijgaarden voor hun ontmoetingsmiddag met als thema ‘Hoopvol op weg, pelgrimeren met jongeren’. De ontmoeting werd een moment van verbondenheid, reflectie en verdieping, gedragen door de geest van Don Bosco.

OUD-HEVERLEE

Op maandag 12 mei kwam Vlaams minister voor Onderwijs Zuhal Demir langs op de netwerkdag van de directies basisonderwijs en secundair onderwijs. Ze ging er met de directeurs in gesprek rond het thema 'een kennisrijk curriculum in een warme gestructureerde omgeving'. Een leerrijke dag!

LEUVEN

De 31-jarige Bram, oud-leerling van BuSO Don Bosco Halle, finishte zijn halve marathon op het EK in Leuven in een tijd van 1.59'18". Een knappe prestatie, maar het wordt pas écht opmerkelijk als je weet dat Bram jaren geleden een kwaadaardige hersentumor overwon. Proficiat, Bram!

TURIJN

Het Algemeen Kapittel heeft de Maltees don Fabio Attard verkozen tot Algemeen Overste van de Salesianen van Don Bosco. "Met zijn uitgebreide theologische, pastorale en academische ervaring is Fabio Attard geroepen om de congregatie naar een vernieuwde toekomst te leiden", klinkt het op ANS, de internationale nieuwswebsite van de salesianen.

RIJSWIJK

Na maanden van onzekerheid rond een nieuw pand kan Don Bosco Rijswijk even opgelucht ademhalen. Ze verhuizen tijdelijk naar de nabijgelegen locaties van Scouting Martin Luther King en voetbalvereniging Vredenburch. Daardoor kunnen de activiteiten gewoon doorgaan. De zoektocht naar een permanente locatie blijft wel doorgaan.

GENK

Vijf maanden na de opening blijkt het nieuwe LeOnhuis in Genk een schot in de roos. Tijdens de succesvolle opendeurdag waren niet alleen enkele gekende Don Boscogezichten van de partij, ook Miss België Karen Jansen kwam een kijkje nemen. "Dit is een topinitiatief! ik ben er zeker van dat kinderen hun talenten hier volop kunnen ontwikkelen en benutten."

Zinplek

Als ik het woord ‘zinplek’ hoor, denk ik niet meteen aan geloof. *(wijst naar kerk en kruis)* Het is voor mij meer een plek waar ik plezier maak met vrienden. Samen lachen, grappen maken en soms een beetje plagen, maar dat hoort erbij. Het is een manier om contact te maken, om die verbinding met elkaar te voelen. Voor mij betekent zingeving in het leven verbinding met anderen. Op de basisschool had ik een goede vriend, maar toen we naar de middelbare school gingen, scheidden onze wegen. Pas op het mbo kwamen we elkaar weer tegen. Dat voelde meteen weer goed. De school had zelfs door dat wij een sterke connectie hadden en plaatste ons in dezelfde klas. Dat vond ik bijzonder. We hadden elkaar na al die jaren zomaar weer teruggevonden. Het voelde als een soort toeval, maar misschien ook niet. Alsof het gewoon zo had moeten lopen. Dat is voor mij ook een vorm van zingeving: dingen die op hun plek vallen zonder dat je er bewust naar zoekt. Vriendschap is voor mij dus een belangrijke zinplek. Mensen om me heen hebben, samen dingen meemaken, lachen, praten, gewoon ergens bij horen.

Maar zingeving kan voor anderen ook in geloof zitten. Zelf ben ik niet gelovig opgevoed. Soms denk ik wel eens na over of er misschien ‘iets’ is, maar ik kan me er niet echt aan overgeven. Sommige dingen in het leven zijn zo bizar dat je zou kunnen denken dat er een hogere macht achter zit, maar tegelijkertijd zijn er ook dingen die ik gewoon onzin vind. Wat mij wel helpt, vooral als het allemaal even te veel wordt, is rust nemen. Soms voel ik prestatiedruk, alsof ik iets moet bewijzen of bepaalde verwachtingen moet waarmaken. Maar uiteindelijk besef ik dat ik mijn leven op mijn eigen manier moet leiden. Als ik ergens geen invloed op heb, dan probeer ik het los te laten. Dat helpt me om rust te vinden. Ook de wereld om me heen kan me bezighouden. Toen de oorlog in Oekraïne begon, had ik even dat angstige gevoel: wat als het ook hier gebeurt? Maar toen las ik dat de kans klein was. Dat gaf me rust. Ik probeer me niet druk te maken over dingen waar ik toch geen invloed op heb. Dat helpt me om positief te blijven en mijn focus te houden op de dingen die voor mij echt belangrijk zijn: vriendschap, verbinding en een beetje plezier maken in het leven. Dat is mijn zinplek.

“Vriendschap is voor mij een belangrijke zinplek”

AFSCHEID

René Darcis
Salesiaan van Don Bosco
°09-09-1935 +18-02-2025

Julian Sleuyter
Salesiaan van Don Bosco
°08-04-1926 +14-03-2025

Guido Bataillie
Salesiaan van Don Bosco
°19-09-1933 +22-03-2025

Amelie Biesmans
Zuster van Don Bosco
°04-11-1929 +04-04-2025

Heel wat nieuwe items in onze webshop

Dat we samenwerking en herkenbaarheid binnen de ruime Don Boscowereld belangrijk vinden, mag duidelijk zijn. Don Bosco is een sterk merk en dat mogen we tonen! Daarom staan er sinds dit schooljaar heel wat nieuwe items op de webshop van Don Bosco. Veel van deze items zijn ideaal als geschenk, gadget voor jongeren of gewoon om te tonen dat ook jij deel uitmaakt van de grote Don Boscobeweging. Nieuwe sportshirts voor de leerlingen, een drinkbus als cadeautje voor de leerkrachten of gewoon een leuke sleutelhanger? Voor ieder wat wils!

Fluohesje • € 10 (kinderen), € 13 (volwassenen)

Sportshirt • € 23

Sleutelhanger • € 4

Voetbal • € 11,50

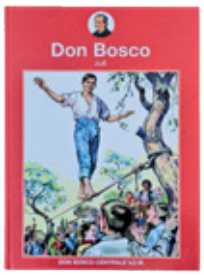
Waterfles • € 8

Vlag • € 19

Steun ons

Schrijf gratis in

Don Boscostrip
€ 15

Don Boscospel
€ 20

Als woorden het leven heiligen
€ 15

Da mihi animas
€ 15

Loop naar de pomp
€ 10

Bestellen?

Deze prijzen zijn exclusief verzendkosten.
Meer info of bestellen? Dat kan in Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be en in Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl.

Wat kunnen oude teksten zoals die van De Bijbel vandaag voor ons betekenen?

“Zou een vrouw haar baby vergeten, zich niet ontfermen over het kind dat zij droeg? Zelfs al zou zij het vergeten. Ik vergeet jou nooit. Ik heb je in mijn handpalm gegrift.”

(Jesaja 49, 15-16a)

Op VRT Canvas liep de reportagereeks *Mijn Jeugdrechter.* Phara de Aguirre keerde met jongvolwassenen die ooit onder toezicht van een jeugdrechter stonden terug naar de jeugdrechtbank. Ze konden hun dossier inkijken en een openhartig gesprek voeren met de jeugdrechter die voor hen besliste dat ze als kind weggenomen werden van hun ouders (doorgaans van de moeder) en geplaatst werden in een instelling of bij een pleeggezin. Het leverde aangrijpende televisie op: schrijnende verhalen en ontroerende getuigenissen.

Het deed mij denken aan de woorden van de profeet Jesaja: “Zou een vrouw haar baby vergeten, zich niet ontfermen over het kind dat zij droeg?” “Dat kan je je toch niet voorstellen!”, lijkt de profeet te suggereren. En toch, het gebeurt. Let wel: op geen enkele manier komt het ons toe te oordelen over moeders (waar blijven de vaders hier?) die hun kind moeten afstaan omdat ze er niet voor kunnen zorgen. Het moet van het ergste zijn wat je als moeder kan meemaken.

“Maar”, zegt God volgens de profeet: “Zelfs al zou een moeder haar kind vergeten, ik vergeet jou nooit!” En dat onderstreept hij met een beeld: “Ik heb je in mijn handpalm gegrift.” Wat een sterk beeld! God vergeet niemand. Daarmee sprak hij het Bijbelse volk moed in toen het moeilijke tijden doormaakte en leefde in ballingschap.

“Wat heb je daaraan, dat God je niet vergeet?” vraag je je nu allicht af. God werkt altijd via mensen. Dat waren bijvoorbeeld de empathische jeugdrechters uit de reportages van Phara, hoe onmachtig ze zich ook dikwijls voelden bij een schrijnend tekort aan plaatsen in de jeugdzorg. Dat zijn pleegouders of begeleiders, hoe moeilijk en delicaat hun taak ook is. Dat was Don Bosco in Turijn die zich het lot aantrok van jongeren die opgegeven waren door de samenleving. Dat kunnen wij ook zijn. En omgekeerd: het kan ook ons overkomen dat we ons ‘niemand’ voelen. Weet dan: je naam staat gegrift in de palm van Gods hand! Onuitwisbaar.

Bekijk onze bijhorende rubriek 'Mensen van Hoop'

Speelplaats

Speelplaats betekent voor mij vooral vrije tijd en ontspannen. Als ik heel eerlijk ben, breng ik mijn vrije tijd vooral door op mijn telefoon. (lacht) Helaas hoor ik vaak: "Leg die telefoon eens weg, ga naar buiten of doe wat nuttigs!" Maar soms heb ik gewoon geen zin om iets te doen en scrol ik liever wat op Instagram of kijk ik filmpjes op YouTube. Op zich snap ik wel waarom mensen zeggen dat ik mijn telefoon minder moet gebruiken, zoals op school ook bijvoorbeeld. Dat is gewoon beter voor de concentratie. Op de middelbare school hadden we speciale zakjes waar je telefoon in moest, zodat je geen meldingen kreeg. Dat vond ik beter dan een compleet verbod, want dan was de neiging om op mijn telefoon te kijken sterker. Naast mijn telefoon ontspan ik ook door buiten te lopen. Vaak alleen, met muziek in mijn oren. Muziek is voor mij belangrijk, vooral als ik buiten ben. En als ik op de speelplaats van Don Bosco Rijswijk ben? Dan vind ik het leuk om te pingpongen of weerwolven te spelen, vooral met mensen die een beetje in mijn leeftijdsgroep zitten. Vrije tijd betekent voor mij vooral dat ik zelf kan kiezen wat ik doe. Ik wil dan niet het gevoel hebben dat er iets moet. Vrije tijd moet ontspanning blijven.

Avondwoordje

Het was een geschenk: een smartwatch. Ik was blij, want ik kon mijn hartslag meten, controleren of ik goed geslapen had en mijn stappen bijhouden. Handig vond ik het vooral om op mijn horloge te zien dat iemand me probeerde te bereiken of dat mijn mailbox alweer tien ongelezen berichten telde.
Tijdens een boeiend gesprek voelde ik mijn smartwatch trillen en keek ik reflexmatig wie mij wilde bereiken. Mijn gesprekspartner merkte het op en zei vriendelijk dat ik gerust mocht antwoorden. Sindsdien draag ik tijdens gesprekken een gewoon horloge. Ik ben meer aanwezig, kan mijn gedachten beter bij het moment houden en ervaar meer rust. Ja, 'smart' worden we pas echt als we deze apparaten verstandig gebruiken. (BD)

Een thuis voor jongeren.